

kan faa ud af hans Ord om Betaling og Tilsyn, saa er det det, at han er meget mere *nøjsom* i sine Fordringer til et *godt* Hjem end jeg. Tilsynet ved min Skole f. Eks. kan kontrollere, om jeg lærer Børnene det foreskrevne Maal af „Religion“, af Regning o. s. v. — og hvis jeg gør det, faar jeg maaske Præmie og — hvem véd — bliver benaadet med Dannebrogsmændenes Hæderstegn; men hvad selv det samvittighedsfuldeste Tilsyn ikke kan kontrollere, det er, om alt dette er gennemgaaet — *ikke mekanisk* men gennemgaaet saaledes, at Børnenes *Tænkksomhed* og *Dømmekraft* er bleven opøvet og udviklet derigennem, og endnu mindre kan det kontrolleres, om jeg gennem min Undervisning har faaet Børnene bibragt Forstaaelsen af, at der er det i deres Anlæg og Natur — og hvad det er — der, om alt skal gaa vel, skal holdes nede og bekæmpes, og det, der skal opelskes og fremhjælpes; men hvis min Undervisning ingen Hjælp yder i de antydede Retninger, saa er alle Kundskaber uden noget som helst Værd for Børnene, og saa er jeg trods alle Udmærkelser en meget maadelig Lærer. Med andre Ord: Tilsynet kan kun se *Overfladen*. Hvad der ligger *paa Bunden*, kan først en sen Fremtid aabenbare.

Paa samme Maade kan et samvittighedsfuldt Tilsyn kontrollere, om Plejebørnene holdes rene og ordenligt klædte, om de faar en ordenlig Forplejning o. s. v., men intet ud over dette. Og det er alt for lidt. Disse Børn har Krav paa meget mere, ogsaa paa „at blive opdragne og oplærte bedre — i hvert Fald omhyggeligere — end Børnene i „fortrinlige Husmandshjem“. Hr. L. maa saa kalde det Fantasteri, eller hvad han vil; men man maa tænke paa, at disse Børn — forældreløse, Børn af Forældre, der ikke havde tilstrækkelig Energi til at klare sig i Kampen for Tilværelsen, eller endog Børn af Forbrydere — de er fra Fødselen af stillet paa Livets Skyggeside, og de er (for en stor Dels Vedkommende) desværre, paa Grund af deres Forældres Fejl eller Mangler saaledes mærkede i det almindelige (letsindige) Omdømme, at der absolut maa tages paa dem, ikke alene med *kærlige*, men ogsaa med *kyndige* Hænder, hvis ikke den Tid skal komme, da deres Haand er mod alle og alles mod dem. Men denne Kyndighed og Kærlighed er alt for sjælden, til at den foreliggende store Opgave kan løses ved Hjælp af Plejehjem. Hvad Kærligheden angaar — ja da har jo de naturlige Forældre i deres egen Natur Nøglen til Forstaaelse af deres Børns Karakter; men denne Nøgle mangler de over for deres Plejebørn, som de derfor, og fordi de ikke er Psykologer, ikke, selv med deres bedste Vilje, kan lede paa rette Maade. At der fordres særegen Kyndighed og mere end almindelig Kærlighed, er endnu ikke gaaet op for Flertallet i vort Folk, og som det lader, heller ikke for Hr. Lazarus; men blandt dem, for hvem det er gaaet op — de, som altsaa havde Betingelser for at kunne danne et virkelig godt Plejehjem, — viger de aller fleste tilbage for den store og vanskelige Opgave; men de stærkeste og dygtigste er det, der danner Børnehjemmene. Se det er ikke Fantasi; men det er Kendsgerninger, og paa Grundlag af disse er jeg ikke i Tvivl om, at det i Fremtiden jo vil blive Børnehjemmene, der vil komme til at løse den *vigtigste og vanskeligste* Del af den Opgave at tage sig

af de forældreløse og forladte Børn. Men jeg har rigtignok altid holdt paa, at der i Børnehjemmene skal være en „Fader“ saa vel som en „Moder“. At Plejehjemmene i *de mindre vanskelige Tilfælde* og undtagelsesvis kan gøre Fyldest, har jeg aldrig nægtet. *P. Jensen Thisted.*

Lidt om Børns og unges Morskabslæsning af et Foredrag. (Sluttet.)

Hvor forskellig er den ikke f. Eks. fra den Øhlenschlägerske Stil. Naar han maler kvindelig Skønhed, bliver Sproget et Gevandt, der flager løst uden at slutte om Formerne, uden at vise dem. Udtryk som: Hud som Sne, Øjne som Violer eller Kærminder, Arme som Alabast, giver ikke noget Billede — rykker det, der skal betegnes, fjernere fra os, ind i en uvirkelig Verden. Han skildrer f. Eks. Sifs Hænder: „Store Hænder har Gudinden — men hvide som i Nattevinden — nysfalden Sne paa Klippeaasen — som allerfinest Dun paa Gaasen — og Negler som lombardske Nødder“. Man sammenligne hermed: J. P. Jacobsens Beskrivelse af Agathes Hænder i „Et Skud i Taagen“. „Disse Hænder med den fyldige Blødhed, blændende Hvidhed og kraftige Form; de passede til at ligge i Skødet af en mørk Silkekjole smykkede med store Ringe som nøgne Haremskvinder.“ Man ser de Hænder — de er maledes, de er modellerede.

Hans mange Efterlignere gør ogsaa deres Sager godt, saa godt, at deres Skildringer bliver en Fristelse for de unge ved den sansepirrende Udmaling.

I England har man haft den absurde Ide at udgive, hvad man kalder en „Family-Shakspeare“ — en beklippet Shakspeare, paaklædt til Dameselskab. — Hvad vilde vi sige til en Dameudgave af Holberg!

Hverken Falstaff eller Julius Amme har trods deres drøje Sprog demoraliseret nogen, og enhver kan uskadt gøre Besøg i den fordægtige Barselstue, skønt dens Luft er opfyldt af Rygter, der sætter den stakels Korfitz graa Haar i Hovedet.

For at komme tilbage til Romanlæsningen — for meget af den vil, selv om den er uskyldig, ikke være heldig. Den slapper for anden alvorligere Læsning. Men det er *Mennesket*, det interesserer mest at høre om, og i Romanerne er det Mennesket, der træder os i Møde. Vi maa gøre vort for, at de Personer, vore unge træffer der, ikke kan virke skadeligt paa dem — ogsaa der maa vi have et vaagent Øje med de Bekendtskaber, de stifter.

Er det ikke lykkedes os at øve en virksom Kontrol i den Henseende, saa vil det bedste Korrektiv herpaa være at tale aabent med dem om det læste. Vejlede — advare — paavise og fordømme det usunde i Skildringen — ad rationel Vej søge at neutralisere Giften. Vise dem, at meget af det, der fremstilles for dem i saa lokkende en Form, er som de Æbler ved det døde Hav, Sagnet fortæller om. De svulmer i Fylde og Skønhed — men bider man i dem, faar man Munden fuld af Aske.

Om *alt* kan der tales, naar det sker paa rette Maade. *Uvidenhed* er intet Værn. Men *den* Viden er det, der er Erkendelsens,

Hjernens Sag. Andet er det, naar Udmalingen gør den til *Sansernes* Sag.

Da først er der Fare.

Therese Brummer
(Fru Elisabeth).

Kvindelig Fremskridtsforening.

I Mandags begyndte Foreningen sine Vintermøder, og i det hyggelige Lokale, Vestergade 9, (Højskolesamfundet) følte man sig straks hjemme. Som sædvanligt ved Medlemsmøder var det mest Foreningens indre Anliggender, der var paa Bane, hvorledes man vilde indrette sig i Vinterens Løb og andet. Under Diskussionen om, hvorledes Kvindeforeninger bedst organiseredes, kom mange interessante Udtalelser frem, men desværre ogsaa den lidt glædelige Udtalelse om det haabløse i at forsøge det i Øjeblikket. Nogle mente, at man maatte henvende sig til Mændene og bede dem hjælpe, da det i Virkeligheden var dem, der bandt deres Hustruer i Hjemmet. Andre mente, at saa længe Kvinderne ikke selv følte Trangen til og Forstaaelsen af, at deres Kaar kun kunde forbedres igennem Organisation, kunde det ikke nytte at arbejde. Der blev derefter foreslaaet en Husagitation, som nogle mente var det eneste sikre Middel til at faa Kvinderne i Tale. Men under denne Diskussion faldt der mange haarde Ord om Mændenes Træskhed og (undskyld, mine Herrer!) — Dumhed, fordi de ikke vilde give Kvinderne Stemmeret; thi, blev der sagt, naar vi kunde gaa ind i Husene og tale med Kvinderne om Valgene, som vi nu taler med Mænd om, hvilken Kandidat de skal stemme paa, saa kunde der være Tale om en Agitation, der havde noget at betyde. Nu at falde ind i Huset med den Tale, at Kvinderne burde gaa ind i en Fagforening eller i en politisk Kvindeforening, vil ikke kunne lade sig gøre. Og vi er indiskrete nok til at aabenbare, at Kvindelig Fremskridtsforening har Mænd inden for sine Rækker, der holder med Kvinderne og mener, at hvis alle Mænd gik ind i Kvindelig Fremskridtsforening, saa vilde de snart faa samme Syn, thi de Kvinder er dog de mest interessante, som véd, „Hvad de vil“.

Imidlertid blev denne Diskussion om Husagitation ikke sluttet, men udsat til næste Medlemsmøde, da den fysiske Side af Livet gjorde sig gældende, og man ønskede at smage den elskværdige Værtindes Kaffe og andre Forfriskninger, der for Foreningens Medlemmer er sat til en latterlig billig Pris. Passiaren gik da fremdeles ved Bordene ret livligt, og saaledes endte den første Mandag.

Næste Mandag vil Frk. Massi Bruhn op-læse en af sine Fortællinger.

Ædelt Vildt.

En Kvindes Roman. Af Ida Boy-Ed.

Hvor henrivende havde hun ikke taget sig ud ved den statelige Onkels Arm; hvor elskværdig, naar hun hilste ham, Doktor Alfred Moscheles! — Og — hvad kunde der dog være i Vejen med hende?

Moscheles vidste, at hans Lærers Svigerinde boede alene i Kochel, hvor han besøgte hende en Gang om Aaret, og det var højst sandsynligt, at Professoren for hendes Skyld